

Marti Martorell

THE RULES OF ATTRACTION (LAS REGLAS DEL JUEGO)

El ben poc encertat títol en castellà amb què s'ha estrenat aquesta pel·lícula pot induir a l'error de pensar que està relacionada amb la molt estimulante *La règle du jeu*, dirigida per Jean Renoir el 1937; quan realment són dues pel·lícules que no tenen res en comú. Ara bé, sí que recorda molt l'estructura narrativa de la segona pel·lícula realitzada per Quentin Tarantino, *Pulp Fiction* (1995): una història que l'espectador ha d'anar encabint des dels fragments i records que li presenten els quatre personatges i que en un moment determinat tots coincideixen. Un efecte, però, que no és d'estranyar, perquè el director de *The Rules of Attraction*, Roger Avary, va ser també guionista de *Pulp Fiction*.

Avary parteix ara d'un guió propi basat en la novel·la homònima de Bret Easton Ellis, també autor de la més coneguda *American Psycho*. De fet, els protagonistes d'ambdues obres són germans: Patrick i Sean. *The Rules of Attraction* és una pel·lícula amb imat-

ges que feren, però que no cerquen una finalitat ètica: s'hi mesclen històries d'amor, en gran part no correspostes; de sexe; d'homosexualitat i de consum i tràfic de drogues, però sense cap retret per part de ningú ni cap final moralista.

A la complexitat narrativa imprecisa que provoca un final volgutament obert, cal sumar-hi les bones interpretacions que en fan els protagonistes, sobretot les de James Van Der Beek (Sean Bateman, en un personatge molt allunyat del Dawson Leary que interpreta l'actor principal en una sèrie de televisió) i de Shannyn Sossamon (Lauren Hynde).

VA SAVOIR (VETE A SABER)

Curiosament, hi ha tres directors francesos que s'han acostat al món del teatre com una barreja entre la ficció teatral i la realitat cinematogràfica: François Truffaut (*Le dernier métro*, 1980); Louis Malle (*Vanya on 42nd Street*, 1994) i Jacques Rivette (*Va savoir*, 2001). Desgraciadament, la da-

rrera pel·lícula ha tingut una distribució molt dolenta i a Mallorca tan sols s'ha projectat molts pocs dies gràcies al Centre de Cultura de "Sa Nostra" i als cinemes Chaplin.

Les referències teatrals de la pel·lícula de Rivette són les obres humorístiques de Caron de Beaumarchais (de fet, el lloc en què s'allotgen dos dels protagonistes es diu Hôtel Beaumarchais): una companyia italiana arriba a París per representar-hi *Come tu mi vuoi*, de Luigi Pirandello, però la protagonista, Camille (Jeanne Balibar), parisenc que se'n va anar a Itàlia tres anys abans després d'haver romput amb Pierre (Jacques Bonnafé), encara no sap si l'estima o ha de continuar la relació que ha establert amb el director de l'obra, Ugo (Sergio Castellito), que a la vegada coneix i se sent atret per la jove i atractiva estudiant Do (Hélène de Fougerolles), germana del cràpula Arthur (Bruno Todeschini), interessat al mateix temps amb l'actual parella de Pierre, Sonia (Marianne Basler), una ballarina de dansa amb un passat fosc...

Tres homes i tres dones, doncs, que dubtaran si volen continuar la relació que tenen i que flirtejaran amb altres,

Les referències teatrals de la pel·lícula de Rivette són les obres humorístiques de Caron de Beaumarchais (de fet, el lloc en què s'allotgen dos dels protagonistes es diu Hôtel Beaumarchais)...

a l'estil de Beaumarchais a les obres. Però no és tan sols una qüestió d'estil l'homenatge que Jacques Rivette ret al teatre; va més enllà i fa que arribi un moment en què difícilment es pugui destriar els actors dels personatges que interpreten a l'obra. I el final, simplement memorable: ball i música i rialles per celebrar que "tot va bé si acaba bé".

I també hi surt París, una ciutat que és presentada d'una manera subtil i sense olor de postal turística perquè els espectadors s'hi sentin atrets: no hi ha preses innecessàries i gaire explícites, tot i que Rivette sap fer saber que l'acció se situa a la capital francesa. El director la coneix i la mostra com és, no com una guia del viatger que es poden trobar a qualsevol llibreria.

THE TWO TOWERS (EL SENYOR DELS ANELLS: LES DUES TORRES)

Per fortuna, una de les majors operacions comercials de la indústria del cinema dels darrers anys fins ara ha

estat acompanyada d'uns bons resultats cinematogràfics. De tota manera, cal tenir en compte que la valoració de la d'adaptació filmada del llibre *El senyor dels anells* de J. R. Tolkien només serà possible realitzar-la d'aquí a un any, quan se n'haurà estrenat la darrera part. Aquest és un dels encerts a l'hora de plantejar la versió filmada del llibre: fer-ne tres parts en comptes d'una, per la qual cosa s'evitava escapar molts de fragments de l'obra literària, amb el risc assumit que una bona part del públic seria contrari a veure dues pel·lícules que realment no "acaben".

Respecte del segon lliurament que tot just acaba d'estrenar-se, el primer punt que cal remarcar-ne és que ens trobam davant una pel·lícula que recupera el to èpic que feia molt de temps que no es veia en el gènere d'aventures. Amb una concepció molt propera a *Excalibur* de John Boorman (1981), *The Two Towers* ofereix una ben resolta batalla de la gorja d'Helm, eix principal de la segona part, i una més escassa batalla a la torre d'Isengard, ben acompanyades per la música del canadenc Howard Shore, au-

tor que no resol tan bé, emperò, les composicions musicals per als moments més reposats.

Dels personatges no hi ha gaire cosa a dir, són plans, però en una pel·lícula d'aquest tipus no hi ha espai per a psicologies pregones i simplement compleixen la funció encomanada. En tot cas, s'ha de parar esment en la bona feina feta en el personatge de Gollum, creïble per ser generat per ordinador i que s'acosta molt a la descripció que en feia Tolkien al llibre.

De l'altra banda, hi són sobers l'abús de les preses aèries i, paradoxalment, de primers plànols excessivament apropats als actors, que provoquen un contrast no gens encertat amb la resta de la pel·lícula. I, a més, com passa ja massa sovint en les produccions cinematogràfiques modernes, el rodatge amb super35 mm i no amb altres sistemes panoràmics, com ara el Panavision 35 i el gairebé desaparegut 70 mm, provoca una presència excessiva de gra en certes seqüències que no en fan agradable la projecció, sobretot en pantalles excessivament grans per a aquest format. ■